

στικός. Τοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, περι οὗ, ἀνωτέρω ὡς φαίνεται, γράφει ὁ Μητροφάνης Γρηγοῤῃς, καὶ τὸν ὀνομάζει ἀρχιγραφέα. Τοῦτος μὲ ἐπρωτόδικεν εἰς τὴν αὐθεντικὴν κούρτην, εἰς τοὺς χιλίους ἐπτακοσίους τριανταπέντε, καὶ μὲ ἐπρόσφερε διὰ δευτέρου γραμματικὸν εἰς τὸν Κωνσταντήδοα, εὐρών με εἰς τὸ Βουκουρέστι σπουδάζοντα. Ἀπέθανε δὲ ἀπελθὼν εἰς τὸν τόπον του· ὁ Θεὸς γὰρ τὸν ἀναπαύσῃ. Ἰδοὺ καὶ τὸ ἐν εἶδει ἐπιστολῆς ἐμὸν λογύδιον πρὸς αὐτὸν, ὅταν ἐκίνησε διὰ τὴν πατρίδα του, κατὰ τὸ χιλιεστὸν ἐπτακοσιοστὸν τριακοσιοστὸν ἔβδομον ἔτος τὸ σωτήριον.

« Κωνσταντῖνος Ἀλεξάνδρῳ τῷ ἐλλογίμῳ ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Οὐκ ἄξιον, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ τὴν τοῦ φίλου ἡμῶν προπομπὴν παραδοῦναι τῇ λήθῃ· ἐλθούσης δὲ τῆς προθεσμίας, καθ' ἣν ἔμελλεν ὁ ἥρωσ τῆς Οὐγγροβλαχίας ἀπάραι, (ἣν δὲ αὐτῇ τῶν τῆς ἐβδομάδος ἡμερῶν ἢ τετάρτη, ἐβδόμη ἐπὶ δεκάδι τοῦ τρέχοντος ἀνθεστηριῶνος) καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ τῆς ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, οὐκ ὀλίγον προβαλῶσης τὸν φόβον, ἐώρων πανταχόθεν τοὺς ἀνθρώπους, ἐπὶ τῷ τὸν ἥρω ἀσπάσασθαι, ὡς ἐπὶ τι πάνδημον συρρέοντασ θέατρον, πολὺν τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῶν μετώπων σταλάζοντασ, πνευστιῶνάσ τε καὶ ἐρυθρινομένουσ τὰ πρόσωπα, ἵνα μὴ καυτῆσ τῆσ ἐσχάτης ἐξιτηρίου προσηγορίας αὐτοῦ, ὡσπερὶ τινὸσ ἀπολύσεωσ δαιμονίκασ ἐκυτοὺσ ὑστερήσωνται. Παρῆσαν δὲ χορὸσ ἀρχιερέων οὐ τὸσον εὐάριθμοσ, ἱερέων ὅτι πολλότατοι, εὐγενῶν ἀρχόντων χορεία, χρησίμων πραγματευτῶν σμῆνοσ ἀξιοθέκτοσ· ἐῷ λέγειν τοὺσ ἐπ' ἐλέφ δεδραμηκότασ, οἶουσ τοὺσ ἀδελφοὺσ τοῦ Κυρίου, τὰσ χήρασ τῶν γυναικῶν, τὰ ὄρφανά τῶν παιδίων, τοὺσ κολοβοὺσ τῶν ἀνθρώπων καὶ παρασῆμοσ, οἵτινεσ ὀμοθυμαδὸν ἅπαντεσ ἐθρήνουν τὴν συμφοράν, ἐπόνουν τὸν χωρισμὸν, πατέρα τὸν ἥρω κατονομάζοντεσ, εὐεργέτην, κοινὸν ἀγαθόν· ἔνθα καὶ τὸ τοῦ σοφιστοῦ, (ὅστισ ἂν ποτε ἦν) πέρασ εἰληφέναι τὸ λόγιον

